

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/63/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120392404
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6120392404.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Martina Štubniaka a sudkýň JUDr. Janky Benkovičovej a JUDr. Janky Boroškovej, v spore žalobkýň 1/ E. R., narodenej XX. XX. XXXX, bytom P. O. P. 2, XXX XX Z., 2/ Z. R., narodenej XX. XX. XXXX, bytom P. O. P. XX, XXX XX Z. a 3/ C. R., narodenej XX. XX. XXXX, bytom P. O. P. XX, XXX XX Z., proti žalovanému BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpenému JUDr. Oskarom Chnárkom, advokátom, so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, o žalobe na obnovu konania, o odvolaní žalobkýň 1/ až 3/ proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16C/53/2020-38 z 5. mája 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyne 1/, 2/ a 3/ sú **p o v i n n é** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalobkyniam uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o ich výške.

2. Prvoinštančný súd rozsudok odôvodnil tým, že pokiaľ sa žalobkyne podanou žalobou domáhali povolenia obnovy konania sp. zn. 11Csp/86/2019, z uvedeného spisu vyplynulo, že žalobkyne v procesnom postavení žalovaných na pojednávaní dňa 10. 06. 2020 uznali nárok uplatnený žalovaným vystupujúcim v procesnom postavení žalobcu, žiadali povolenie splátok a nenavrhli vykonanie žiadnych dôkazov, pričom obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý neslúži na revíziu právoplatného rozhodnutia z hľadiska skúmania jeho správnosti, pretože na to sú určené riadne opravné prostriedky. Následne prvoinštančný súd vysvetlil predpoklady povolenia obnovy konania podľa § 397 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že dôkazy a argumenty, ktorými žalobkyne odôvodňovali povolenie obnovy konania existovali už v čase rozhodovania súdu a to vylučuje možnosť obnovy konania podľa uvedených ustanovení, kedy zároveň neboli zistené skutočnosti, pre ktoré by žalobkyne nemohli dôkazy predložiť už v čase pôvodného konania. Preto žalobu zamietol a plne úspešnému žalovanému priznal podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. V zákonnej lehote podali proti rozsudku odvolanie žalobkyne 1/ až 3/. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalobkyne 1/ až 3/ v odvolaní namietali, že bolo porušené ich právo na spravodlivý proces tým, že sa prvoinštančný súd nevysporiadal so skutočnosťami uvedenými v elektronickom podaní, ktorým súhlasili s pojednávaním bez ich účasti. Namietali tiež, že v prípade § 397 písm. a) CSP ide o dôvod obnovy konania, podľa ktorého skutočnosti a dôkazy museli existovať do vyhlásenia rozhodnutia a vo svojom podaní poukázali práve na skutočnosti a dôkazy, ktoré existovali v čase pôvodného konania a ktoré boli schopné privodiť pre nich priaznivejšie rozhodnutie. V ďalšom uviedli, že v predmetnej veci sa jednalo o úver poskytnutý bankou, ktorá svoju pohľadávku postúpila, pričom neboli dodržané podmienky vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a v dôsledku toho nedošlo ani k platnému postúpeniu pohľadávky. V závere žalobkyne uviedli, že ich zlá finančná situácia a nízky príjem predstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok potvrdiť a priznať mu plnú náhradu trov konania.

6. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyne v odvolaní neuviedli taký dôvod, resp. skutočnosť, ktorá by zakladala opodstatnenosť žaloby na obnovu konania. Dôvody uvedené v žalobe aj v podanom odvolaní spadajúce pod ust. § 397 písm. a) CSP existovali už v čase, kedy bolo v pôvodnom konaní rozhodnuté rozsudkom pre uznanie nároku a ohľadne dôvodov obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP zasa žalobkyne v pôvodnom konaní nenavrholi vykonať dôkazy. Žalobkyne boli počas pôvodného konania procesne pasívne a teda nesplnili podmienku podľa § 400 CSP, že bez svojej viny nemohli použiť dôkazy a skutočnosti v pôvodnom konaní.

7. Ďalšie vyjadrenia počas odvolacieho konania podané neboli.

8. Na základe odvolania žalobkyň krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti.

9. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, pretože aj podľa odvolacieho súdu neboli splnené podmienky pre povolenie obnovy konania.

10. Nezmeniteľnosť a záväznosť súdneho rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť je jednou zo záruk právnej istoty. Náprava resp. zmena rozhodnutia sa spravidla môže docieľiť v riadnom dvojinštančnom postupe formou odvolania. Výnimkou z pravidla právnej istoty t. j. záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí sú tzv. mimoriadne opravné prostriedky, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných rozhodnutí, ak existujú zvlášť závažné okolnosti spochybňujúce správnosť a spravodlivosť rozhodnutí. Jedným z takýchto procesných prostriedkov je aj žaloba na obnovu konania, ktorá je špecifickým mimoriadnym opravným prostriedkom pozostávajúcím z dvoch fáz. Prvou fázou je fáza povolenia obnovy konania. V prípade, ak súd povolí obnovu konania, je možné vec v konaní prerokovať znovu v druhej fáze konania po obnove.

11. Dôvody prípustnosti obnovy právoplatne skončeného konania sú určené v ust. § 397 CSP nasledovne:

Proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

c) bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní,

d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo

f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

12. Podľa ust. § 398 CSP súčasne platí, že žaloba na obnovu konania je prípustná aj proti právoplatnému uzneseniu, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy vzťahovať aj na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí primerane aj o platobnom rozkaze, ktorý nadobudol právoplatnosť.

13. Z citovaných ustanovení vyplýva, že žaloba na obnovu konania je prípustná proti právoplatnému rozsudku, proti právoplatnému uzneseniu, ktorým bol schválený zmier alebo proti právoplatnému platobnému rozkazu. V týchto prípadoch ide o rozhodnutia vo veci samej t. j. meritórne rozhodnutia. Iné súdne rozhodnutia žalobou na obnovu konania úspešne napadnúť nemožno. Dôvody prípustnosti žaloby na obnovu konania sú vymedzené v ust. § 397 písm. a) až f) CSP. Podľa § 411 ods. 1 CSP je súd viazaný dôvodmi, ktoré žalobca vymedzí v podanej žalobe na obnovu konania.

14. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí potom správne zdefinoval, že ust. § 397 písm. a) CSP sa vzťahuje na prípady, kedy rozhodnutia, skutočnosti alebo dôkazy objektívne v čase pôvodného konania existovali a strana z procesného hľadiska nezavinila, že súd sa s nimi nemohol oboznámiť, t. j. spravidla pôjde o prípady, keď strana o existencii skutočností alebo dôkazov nevedela a nemohla vedieť ani pri náležitej starostlivosti či obozretnosti. Ust. § 397 písm. b) CSP na rozdiel od dôvodov obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP rieši situácie, keď strana riadne splnila svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, t. j. riadne označila dôkaz, ktorý navrhla vykonať, avšak z objektívnych dôvodov takéto dôkaz nebolo v pôvodnom konaní možné vykonať.

15. V prejednávanej veci žalobkyne svoju žalobu na obnovu konania založili na (tvrdenej) existencii dôvodov spadajúcich pod ust. § 397 písm. a) a b) CSP a domáhali sa ňou povolenia obnovy konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 11Csp/86/2019, ktoré bolo skončené rozsudkom č. k. 11Csp/86/2019-78 zo dňa 10. 06. 2020. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 06. 07. 2020.

16. Zo spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Csp/86/2019 vyplýva, že rozsudok okresného súdu č. k. 11Csp/86/2019-78 zo dňa 10. 06. 2020, ktorým bola každej zo žalobkýň 1/ až 3/ uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 1.508,53 Eur s príslušenstvom, je rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP, nakoľko žalobkyne 1/ až 3/ v procesnom postavení žalovaných na pojednávaní dňa 10. 06. 2020 uznali uplatnený nárok v celom rozsahu a žalovaný ako protistrana navrhol rozhodnúť vo veci rozsudkom pre uznanie nároku.

17. Za týchto okolností, že teda žalobkyne podanou žalobou na obnovu konania napadli rozsudok pre uznanie nároku je potrebné zdôrazniť, že predpoklady pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku sú upravené v ust. § 282 CSP, podľa ktorého ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku sa vyžaduje splnenie dvoch podmienok: 1. uznanie nároku žalovanou stranou a 2. návrh žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku. Pri rozsudku pre uznanie nároku nie je teda vykonanie dokazovania predpokladom jeho vydania a z toho plynie logický záver, že pri rozsudku pre uznanie nároku neprichádza do úvahy použitie dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP a ani poukaz na (nové) dôkazy podľa § 397 písm. a) CSP. Inými slovami, žalobu na obnovu konania smerujúcu proti rozsudku pre uznanie nároku nemožno úspešne založiť na dôvode obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP, resp. na dôvode obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP vo vzťahu k tomu, že neúspešná strana nemohla bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní určité dôkazy. Dokazovanie sa totiž v pôvodnom konaní vôbec nevykonávalo.

18. Pokiaľ potom ide o rozsudok pre uznanie nároku a dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP založený na tvrdení, že neúspešná strana sporu bez svojej viny nemohla v pôvodnom konaní uplatniť určité skutočnosti alebo rozhodnutia, podľa odvolacieho súdu by tieto mohli byť dôvodom obnovy konania len pokiaľ by mohli viesť k záveru, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP.

19. Odvolací súd konštatuje, že žalobkyne 1/ až 3/ vo svojej žalobe netvrdili existenciu takých skutočností, resp. rozhodnutí, podľa ktorých neboli v pôvodnom konaní sp. zn. 11Csp/86/2019 splnené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie podľa § 282 CSP. Žalobkyne 1/ až 3/ totiž napádajúc vecnú správnosť rozsudku okresného súdu č. k. 11Csp/86/2019-78 zo dňa 10. 06. 2020 poukazovali vo svojej žalobe na obnovu konania na existenciu rozhodnutí okresných, resp. odvolacích súdov, ktoré podľa nich posúdili obdobné úverové zmluvy ako v ich prípade ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré boli bezúročné a bezpoplatkov a tiež namietali neplatnosť postúpenia žalovanej pohľadávky. Žalobkyne teda v žalobe na obnovu konania netvrdili, že v pôvodnom konaní voči nim uplatnený nárok neuznali, resp. že žalovaný nenavrhol rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku.

20. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie správne zamietol žalobkyňami 1/ až 3/ podanú žalobu na obnovu konania, keďže na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11Csp/86/2019 neboli naplnené dôvody podľa § 397 písm. a) a b) CSP. Súd prvej inštancie teda rozhodol vo výsledku správne, svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP aj dostatočne odôvodnil a preto neporušil právo žalobkýň na spravodlivý proces, ako to tvrdili v odvolaní.

21. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu. Odvolací súd poukazuje na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania (porovnaj nálež ÚS SR sp. zn. I. ÚS 241/07 zo dňa 18. 09. 2008). Taktiež Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 01. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 05. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 02. 1998).

22. Pokiaľ žalobkyne 1/ až 3/ namietali, že prvoinštančný súd sa nevysporiadal s obsahom ich (elektronického) podania datovaného dňom 04. 05. 2021 (č. I. 31 a nasl. spisu), odvolací súd k tomu uvádza, že týmto podaním sa vzhľadom na jeho obsah zaoberať vôbec nemusel. Ako už odvolací súd uviedol, súdne rozhodnutie musí dávať odpoveď na otázky majúce pre súdenu vec podstatný význam a také okolnosti označené podanie neobsahuje. V porovnaní s podanou žalobou žalobkyne totiž v podaní zo dňa 04. 05. 2021 len zopakovali svoju argumentáciu označujúc ďalšie rozhodnutia iných okresných alebo odvolacích súdov, resp. svoju argumentáciu o vecnej nesprávnosti žalobou na obnovu konania napadnutého rozsudku rozšírili aj o tvrdenie, že na nich sa vzťahujúca zmluva o úvere nemala náležitosti určené zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd už v 19. bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vysvetlil, že tieto okolnosti nemali žiaden právny význam vo vzťahu k zákonným dôvodom prípustnosti podanej žaloby na obnovu konania. Jednoducho povedané, obsah podania zo dňa 04. 05. 2021 bol vzhľadom na predmet tohto konania, ktorým bolo rozhodovanie o povolení obnovy konania (t. j. prvá fáza obnovy konania) právne irelevantný.

23. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a to vrátane závislého výroku o trovách konania, kde súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyne síce v odvolaní tvrdili, sú v zlej finančnej situácii a majú nízke príjmy, avšak svoju situáciu nijak nekonkretizovali, nič bližšie ohľadne toho neuviedli a ani žiadne dôkazy v tomto smere relevantné nedoložili ani neoznačili a preto odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, pre ktoré by úspešnému žalovanému nemala byť priznaná náhrada trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na jeho plný úspech v spore.

24. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z

ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bol aj v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).